

fascinant *Portbou*, una producció de la Xarxa de Televisions Locals realitzada per Elisabeth Produccions. En general, en els vint anys d'història del Miniput, s'hi han mostrat exemples de programes de caire documental que pivotaven sobre diverses disciplines artístiques: el disseny, la poesia, la fotografia, l'òpera, el cinema i fins i tot el còmic. En aquest últim cas, l'any passat es va veure un documental nord-americà que seguia l'evolució i llegat de la Dona Meravella; l'excusa, però, era abordar l'educació i el sexisme congènit a la formació cultural.

Món documental

Diversos treballs han impactat en aquest gènere. En l'última edició del Miniput, s'hi va poder veure *The Girl Who Wouldn't Die*, un documental que comença a explicar la història d'una noia malalta terminal, però quan es recupera, el documental acaba taquigrafiant negligències mèdiques en comptes de ser un

dental. En el cas de les guerres, han estat objecte de reflexió i d'exhibició, i s'ha constatat que l'ús que els informatius fan de les guerres està basat en la repetició i les causes i les conseqüències dels conflictes mai queden ben exposades. La coordinadora del Miniput, Ingrid Guardiola, destaca alguns exemples "necessaris" per recordar que no estem davant d'un trist serial quotidià: *Caucasian Prisoners* (Miniput 2003), *War Photographer* (Miniput 2002) o *Primetime War* (Miniput 1999).

Metatelevisió

La tele tractada dins la tele, la metatelevisió, ha estat també una constant des de finals dels anys noranta. I Ingrid Guardiola fa seva la màxima de Charlie Brooker, el creador de *Black Mirror*, quan diu: "com va arruïnar les nostres vides la televisió". Guardiola recorda la polèmica sèrie de Channel 4 *Brass Eye* vista en el Miniput del 1998 i que mostra, amb humor corrosiu, les desventures d'un cap de progra-

A l'esquerra, un programa coreà vist el 2012 a mig camí entre el *talk show* i el magazín cultural. A la dreta, una metàfora gràfica del que pretén el Miniput. ARXIU

un *docureality* que investigava els mecanismes de submissió a partir d'enganyar els concursants que havien d'aplicar suposades descàrregues elèctriques a una concursant-pacient. Una marca tan prestigiosa com la BBC també va presentar en el marc del Miniput del 2007 *Let's make a baby*, que volia posar en evidència la indústria televisiva. La BBC va crear un fals concurs en què cinc parelles de desconeguts conviuen en una casa i s'enduïa el premi la primera que concebés un fill. Trencar els límits també, desencotillant la graella. Guardiola recorda que al Miniput la televisió noruega ha mostrat els programes de *slow tv* on l'audiència pot veure durant hores un viatge en tren que recorre Bergen i els fiords.

Cultura, la germanastra

Dels programes televisius més innovadors amb la cultura com a eix el Miniput n'ha ofert una mostra destacada i de producció catalana. És el cas de *L'illa del tresor* del canal 33, visionat en l'edició del 1996, o la

retrat biogràfic sobre la protagonista. El 2011 en el marc de la jornada es va emetre *Cleveland vs Wall Street*, que posteriorment es va passar, l'abril del 2012, dins *Sense ficció* de TV3. El documental mostrava un judici contra Wall Street com a culpable de la crisi immobiliària d'algunes ciutats dels Estats Units, un judici representat per ambdues parts per tal de suplir el que els advocats de Wall Street havien aconseguit anul·lar a la vida real.

Periodisme

També el periodisme s'ha allunyat de la crònica convencional i ha generat nous formats "pel sol fet d'exposar temes que queden apartats de l'agenda mediàtica i pel fet de posar llum sobre preguntes que no tenen lloc en l'esfera dels mitjans hegemònics", tal com relata la coordinadora. És el cas de *Sunny Side of Sex Uganda*, vist en el Miniput del 2012, en què la periodista viatja per diferents països per veure si realment estem tan alliberats en relació amb la sexualitat femenina com ens pensem, trencant amb la perspectiva occi-

mació d'una cadena televisiva que ha d'abordar els tòpics que sempre tracten els programes (sexe, drogues, animals...).

Els últims anys, semblava que la innovació i la capacitat de risc de les cadenes se centrava en la hibridació dels formats, en combinar nous d'impacte, concursos de talents, documentals i ficció, però sembla que hi ha un retorn a l'origen. Per altra banda, la varietat de temàtica és ara el que s'imposa. A l'hora de fer balanç dels 20 anys de la mostra, Guardiola considera que fa un diagnòstic de l'evolució de l'estat de salut de les teles públiques. En aquest sentit, es mostra molt pessimista i, en part per la crisi, destaca el tomb conservador en aquelles que abans simbolitzaven la innovació: "No hi ha risc, la majoria de les cadenes hi han renunciat." I assenjala el cas de la BBC que ha perdut aquesta carrera davant de Channel 4, que lidera la transgressió televisiva al Regne Unit. Pel que fa a la televisió que es fa a Espanya, diu: "Té molt de *sainete* i no ha contribuït a fer paròdia amb els propis espectadors." *